

Притча про сіяча

Є в Євангелії місце, де Христос нам говорить: Дотримуйте, як чуєте - тобто: Зверніть увагу на те, як ви чуєте слово, що до вас доходить...

Нам завжди здається, що ми слухаємо, розуміємо; але от сьогодні нам знову, у який раз читалася притча про сіяча - і що? Вона така ясна, така звична; здавалося б, нам навіть і не потрібно її знову чути, ми могли б її повторити, розповісти, пояснити. Але хто з нас може сказати, що він нею тільки живе? І от тут слова Христові: „Будьте уважні, як ви чуєте слово Боже”, ці слова - не даремні. Ми чуємо і пам'ятаємо; чуємо слухом і пам'ятаємо пам'яттю; але чи доходить це слово до нашого серця? А разом з цим, якщо не торкнеться нашого серця живе слово, воно тільки пролунає з нашої думки і ніякого плоду не принесе.

Задумаємося над цим; є нескінченна кількість євангельських уривків, що ми так любимо, що так прекрасні, котрі ми так добре знаємо, що ми могли б усякому розповісти і всякому пояснити; але чи не стануть вони перед нами в який-небудь день, у день судний, докором - не тому, що ми не розуміли, а тому саме, що розуміли і все-таки цим не жили анітрошки?

Сьогоднішня притча саме про це і говорить. Є люди, у яких серце глибоке, котре було зорано глибоко - стражданням і жалем, любов'ю, горем, до якого дійшла свідомість страшної самотності людини, коли немає Бога в її житті. І в таке серце Боже слово падає, як насіння, і приймається, як доброю землею: глибоко воно заходить, пускає корені, оживає всім досвідом життя цієї людини, і стражданням, і радістю - усім живиться, і проростає, і приносить плід. Але як мало таких слів принесло плід у житті кожного з нас, у моєму житті, і імовірно, безсумнівно, у вашому житті!

Скільки разів ми чули живе слово Боже, що нас сколихнуло, схвилювало; а через мить, ще до виходу з церкви, нас віднесло потоком порожніх думок, пліток, балаканини - ми спустошені; нічого не залишилося. Від цього паростка, що міг би піднятися і принести плід, не залишилося нічого, тому що само насіння віднесене вітром, як бурю віднесене чужим порожнім словом і нашим марнослів'ям.

А іноді вдержалося це слово, начебто впало в ущелину того каменю, що ми несемо в собі, що ми називаємо своїм серцем, своєю свідомістю. І воно вдержалося, і починає сходити; але й отут недовго йому прожити, тому що кореня йому не пустити в кам'яне, тверде, холодне серце. І вмирає це слово. Піднялося начебто, і була надія, що плід принесе - і нічого не залишилося...

А буває і серце глибоке, котре може це прийняти; і в кожного з нас є таке глибоке серце - тільки ми даємо йому зачерствіти, охолонути. Це серце приходиться - людям, Богові - як би молотом дробити, щоб хоч тріщина утворилася, щоб під корою мерзлості, скам'янілості, проглянула земля, та плідна земля, що може принести плід.

Подумайте про слова Христові: „Слухайте!” - і задумайтеся над тим, як ми чуємо: дарма? Собі в суд і в осуд? Чи ні - у життя вічне?.. І як милосердний Господь. Він нам говорить, що деяким дано зрозуміти; іншим роз'ясняють, щоб вони зрозуміли; а іншим не треба роз'ясняти, тому що якщо вони зрозуміють головою і відкинуть серцем - яка ж буде їхня відповідальність! Ісус Христос говорить: Для таких говориться притчами, щоб вони слухали і не чули: як би від цього холодного, мертвого розуміння розуму, від такої мертвої головної віри чоловік не був засуджений. Притча розкривається перед нами в міру нашої відкритості і тямущості. А тямущість у серці, не в голові; досвідом життя,

кров'ю здобувається розуміння слів Божих.

От протягом усього цього тижня станемо думати про те, хто ми в цій притчі? Куди падає зерно? Куди падає слово Христове? У терня, що його заглушить, уб'є, задушить? На камінь, де воно зросте і помре від спеки і від сухості? Або при дорозі, відкіля віднесе його вітер і де воно буде пограбоване всіма хижаками життя? Або в серце добре?.. А якщо наше серце не таке, то поставимо перед собою питання: Як же цей камінь роздрібнити, як же до життя повернути охололе серце? Амінь.